

A nagyvárosban éltem, hol a börzék
dél tájt, mikor magasba hág a nap,
üvöltenek és mint megannyi torzkép,
az ember-arcok görcsbe ránganak.
Középkorban, fényén egy régi délnek,
szólt a harang, letérdelt a paraszt,
ők így imádkoznak, kik mostan élnek,
csak pénzt kiáltva és mohó panaszt,
ijedt számokkal istenről vitáznak,
az új istenről, „adnak”, egyre „vesznek”,
hódolnak az aranynak és a láznak,
magasba szállnak és mélybe vesznek.
Kezük, mint azoké, kik vízbe buknak
és a tengerben egymást fojtogatják,
kéken sötétlik ere homlokuknak,
nem ismeri itt a fiú az atyját.
Mit tudják ők, hogy hol van ama méhes,
amelyre most a déli csönd alászáll,
mind telhetetlen, részeg, beteg, éhes,
a pénz ura a csiszár és a császár.
Jaj, nem lehet azt soha kőre róni,
mit szenvedünk, kik építjük ma nyúlánk,
egekbe vágó, óriási gúlánk,
bár meg se látják e kor Fáraói.

Én is szolgállok, mint a többi árva,
a láznak és aranynak, kósza lélek,
irgalmat esdek, a karom kitérve
s alázatos vagyok, mivelhogy élek.
Harminckét éve járok hőbe-hóba
s az életemnek kedve már hunyóba,
szeretnék el-kivándorolni innen,
hogy még lehetne az életbe hinned.
Egy asszonnyal, egy kétéves gyerekkel,
mennék az országúton, vándoreMBER.
El innen, el-el, messze, édes álom
és élni kissé, nem ily eltiportan,
két kedvesem elül egy száron,
s én kampós bottal, lenn az úti porban.

1917
(*ÖI.*, 403–404. old.)